

ת"פ 18454/11/14 - מדינת ישראל נגד שריף חרירי, עלי חרירי

בית המשפט המחוזי בנצרת

ת"פ 18454-11-14 מדינת ישראל נ' חרירי ואח'
תיק חיצוני: פמ"צ 4555/14
מ"ת 18484-11-14
בפני כבוד השופט סאאב דבור

המאשימה	מדינת ישראל
נגד	
הנאשמים	1. שריף חרירי (נידון) 2. עלי חרירי

נוכחים:

מטעם המאשימה: עו"ד מייסא זועבי.

מטעם הנאשם 2: עו"ד חאלד אבו אחמד.

הנאשם 2: בעצמו.

גזר דין

בעניינו של נאשם 2

הקדמה

בדיון מיום 15.04.15, הודיעו הצדדים על הסדר טיעון אליו הגיעו מכוחו, הנאשם מס' 2 (להלן: "הנאשם"), חזר בו מכפירתו בעובדות כתב האישום, הוגש כתב אישום מתוקן, הנאשם הודה בעובדותיו והורשע בעבירות המיוחסות לפיו. באשר לעונש, הוסכם, כי ישולם למתלוננת פיצוי מוסכם על סך 2,000 ₪ והמשך הטיעון לעונש יהיה פתוח, כאשר הנאשם יבקש להפנותו לשירות המבחן לבחינת שאלת אי הרשעתו.

בהתאם לכך, הורשע הנאשם בעבירות אלה: **שוד**, עבירה לפי סעיף 402(א) בצירוף סעיף 29 לחוק העונשין, התשל"ז - 1977 (להלן: "חוק העונשין"); **קשר לפשע**, עבירה לפי סעיף 499(א)(1) בצירוף סעיף 29 לחוק העונשין וכן, עבירה של **הסתייעות ברכב לביצוע פשע**, עבירה לפי סעיף 43 לפקודת התעבורה (נוסח חדש) תשכ"א - 1961.

עמוד 1

עובדות כתב האישום המתוקן

ביום 02.11.14 חברו הנאשמים יחד ותכננו לשדוד טלפון נייד.

בהתאם לתכנון זה, הגיעו הנאשמים לרחוב יזרעאל בנצרת עילית נהוגים ברכב השייך לנאשם 1. הנאשמים עצרו בחנייה, כשנאשם 2 ממתין ברכב, לצורך מילוט מיד לאחר ביצוע מעשה השוד, כפי שתוכנן.

סמוך לשעה 21:00, צעדה ל ח (להלן: "המתלוננת") ברחוב יזרעאל ושוחחה בטלפון הנייד מסוג "iphone4". נאשם 1 התגנב אל מאחורי המתלוננת וניסה לחטוף ממנה את הטלפון הנייד שהיה צמוד לאוזנה. המתלוננת נבהלה והורידה את ידה, שהחזיקה אותה עת בטלפון הנייד. נאשם 1 ניסה בשנית והפעם (בשונה מהפעם הראשונה) הצליח לחטוף מידה של המתלוננת את הטלפון הנייד.

במקביל להתרחשות כאמור, נאשם 2 שהמתין ברכב, נהג ברכב, יצא מהחנייה, השתלב בכביש והתקרב לנאשם השני שרץ לעבר הרכב כשהפלאפון של המתלוננת בידו. נאשם 2 רכן לעבר הדלת הימנית קדמית כדי לאפשר לנאשם 1 להיכנס לתוך הרכב במהירות והשניים נמלטו מהמקום כשהטלפון הנייד של המתלוננת ברשותם.

במעשיהם המתוארים לעיל, גנבו הנאשמים טלפון נייד תוך ביצוע מעשה אלימות במתלוננת כדי להשיג את הטלפון הנייד ולמנוע התנגדות לגניבה. בנוסף, הנאשמים קשרו קשר לעשות שוד שהינו עבירת פשע ועשו שימוש ברכב שהקל על ביצוע עבירת השוד.

עניינו של הנאשם 1

עניינו של נאשם 1 הופרד מעניינו של הנאשם כאן. ביחס אליו, הגיעו הצדדים להסדר טיעון אשר התייחס גם לעונש ובכך, הורשע הוא ונידון לשישה חודשי מאסר אשר הומרו לעבודות שירות; בנוסף, הוטל עליו עונש של מאסר על תנאי ופיצוי למתלוננת. גזר הדין בעניינו ניתן ביום 27.10.15.

תסקיר שירות המבחן

הנאשם כאן הופנה לשירות המבחן ובעניינו הוגשו שלושה תסקירים. כעולה מגוף התסקירים, ענין לנו בנאשם בן 27, רווק, מתגורר עם הוריו. הנאשם תיאר משפחה נורמטיבית, אוהבת ותומכת, הן מבחינה חומרית והן מבחינה רגשית. הנאשם סיים 12 שנות לימוד עם תעודת בגרות מלאה. עם תום לימודיו, עבד במספר עבודות מזדמנות וניסה ללמוד ולרכוש מקצוע. אולם ללא הצלחה. בחודש מרץ 2015 התחיל לעבודה כמורה ללימודי הכנה למבחן התיאוריה בבית ספר לנהיגה שנמצא בניהולו של אביו מזה כעשרים שנה. הנאשם הביע שביעות רצון מעבודתו זו ומסר, כי שואף להמשיך ולהתפתח במקצוע ולעבוד כמורה נהיגה בעתיד והביע חשש שמא הרשעה כאן תפגע במימוש תכניתו בתחום

התעסוקתי.

לחובתו של הנאשם אין הרשעות קודמות ולא עומדים ותלויים נגדו תיקי מב"ד. בהתייחסותו לעבירות דכאן, הודה הנאשם בחלקו בביצוע תוך שהדגיש, כי פעל באופן אימפולסיבי שאינו תואם את אורחות חייו. הנאשם מבין כיום את חומרת מעשיו, מקבל אחריות ומכיר בהשלכות על נפגעת העבירה.

להתרשמות שירות המבחן, הנאשם אינו מחזיק בעמדות אנטי חברתיות ואינו מגלה מאפיינים עבריינים מושרשים. עוד מסר הנאשם, כי מעורבותו אינה מקובלת על הוריו ונוגדת את הערכים של המשפחה שמכבדת את מערכת אכיפת החוק. מכאן, הנאשם נושא תחושות אכזבה עצמית על שלא עמד בציפיות הוריו.

בבחינת רמת הסיכון בדבר הישנות ביצוע עבירות דומות בעתיד, להערכת שירות המבחן, מדובר ברמה נמוכה.

עוד, להערכת שירות המבחן, הנאשם בעל נתונים מספקים להפקת לקחים ובמצבו לא קיימת נזקקות למעורבות טיפולית.

באשר להמלצה ביחס לעונש, הומלץ על הטלת ענש מאסר שניתן יהא להמירו לעבודות שירות, לצד הטלת מאסר על תנאי ופיצוי למתלוננת.

ביחס לסוגית ההרשעה בדין, מאחר ולא הוצגו מסמכים שיש בהם כדי ללמד על פגיעה בצורה חריגה וברמה מידית וקונקרטית בעתידו של הנאשם, וזאת לצד חומרת העבירות המיוחסות ונסיבות ביצוען והשלכותיהן על הצד הנפגע, לא בא שירות המבחן בהמלצה לביטול ההרשעה בדין.

ענינו של הנאשם הופנה שוב לשירות המבחן לבדיקת שאלת ההרשעה ובשני תסקירים נוספים אשר הוגשו, חזר שירות המבחן על אותה המלצה ביחס לעונש כאשר בסוגיית ההרשעה, לא קיימת המלצה לאי הרשעה בדין.

טיעוני הצדדים לעונש

מחד, עתרה המאשימה, נוכח עיקרון אחידות הענישה, להטיל על הנאשם עונש של 6 חודשי מאסר שירותו בעבודות שירות, פיצוי מוסכם של ₪ 2,000 ומאסר מותנה.

המאשימה הגישה טיעונים לעונש בכתב במסגרתם, הדגישה את חומרת העבירה והתייחסה למדיניות הענישה הנהוגה שמחייבת אף הטלת מאסר בפועל. לדידי המאשימה, היא הסכימה, בעניינו של נאשם 1, לרמת ענישה בדמות מאסר בדרך של עבודות שירות, בהתבסס על קושי ראיתי, שיקולים של חיסכון בזמן שיפוטי וחסכון בעדות המתלוננת אל מול

עבר נקי. בכל הקשור לנאשם כאן, בשל השיקול של אחדות הענישה וההגנות המתחייבת שלא לטעון למאסר בפועל, עתרה היא להטלת עונשים כמפורט לעיל.

עוד ציינה המאשימה, כי אין מקום לביטול הרשעת הנאשם בדין זאת בהתחשב בחומרת העבירה, העובדה כי הנאשם לא הצליח להצביע על נזק קונקרטי שיכול וייגרם לו בעקבות ההרשעה וגם, בהעדר המלצה מאת שירות המבחן.

מנגד, הפנה הסניגור המלומד במסגרת טיעוניו לעונש, לעובדת תיקון כתב האישום בפרק העובדות ולחלקו היחסי של הנאשם כאן; שכן, הובהר במסגרת כתב האישום המתוקן, כי האקט הפיזי המעשי של השוד בוצע על ידי הנאשם האחר ואילו הנאשם כאן, ישב בתוך הרכב. מכאן, יש לאבחן את עניינו של הנאשם כאן מהנאשם האחר ואין לגזור גזירה שווה בינו לבין שותפו למעשה העבירה.

בסופו של יום, הסניגור עתר לביטול הרשעתו של הנאשם בדין שכן, יש בהרשעתו כדי לגרום נזק רב. כן, הרשעה תגדע את חלומו של הנאשם, לעתיד לבוא, לשמש כמורה נהיגה.

מטעם הנאשם הוגשו מסמכים שיש בהם כדי להראות, כי הוא ניגש למבחני-הוראת-נהיגה עוד בטרם מעורבותו בהתרחשויות מושא הליך זה ומשכך ביקשה ההגנה ללמדנו, כי בכוונתו של הנאשם להמשיך ולנסות לעבור את המבחנים כדי לשמש ולעבוד בעתיד כמורה נהיגה.

דין והכרעה

שאלת ההרשעה בדין

על דרך הכלל, משהוכח ביצועה של עבירה יש להרשיע את מבצעה בדין. הימנעות מהרשעה הינה בבחינת חריג לכלל, בו יעשה בית-המשפט שימוש אך ורק במקרים חריגים. זאת, כחלק מאכיפה שוויונית של הדין וכחלק משמירה על עקרונות של הלימה והרתעה (ראו למשל: רע"פ **4790/13 קינדו נ' מדינת ישראל** (לא פורסם, 21.8.2013) מפי כב' השופט שהם).

לא אחת חזרו בתי המשפט והדגישו, כי הימנעות מהרשעה אפשרית רק בהתקיים שני תנאים מצטברים: האחד הוא סוג העבירה, חומרתה ונסיבותיה והאם יש בנסיבות אלו אפשרות לוותר על ההרשעה מבלי שהדבר יפגע באופן חמור באינטרס הציבורי בהרשעה. השני הוא, נסיבותיו האישיות של המבקש והפגיעה הצפויה לו והאם הנזק הצפוי להיגרם לו עקב ההרשעה הינו כזה הפוגע בסיכויי שיקומו וחורג מן הראוי בנסיבות העניין (ע"פ **2083/96 כתב נ' מדינת ישראל**, פ"ד נב(3) 337 (1997)).

ככל שחומרתה של העבירה רבה כן יגבר האינטרס הציבורי ויטו כפות המאזניים לכוון הרשעה. על המאזן הנדרש עמד

ביהמ"ש בע"פ 2669/00 מדינת ישראל נ' פלוני פ"ד נ"ד (3) 685:

"משהתבקש ביהמ"ש לשקול אימתי יחיל את הכלל המדבר בחובת הרשעה, ומתי יחיל את החריג בדבר הימנעות מהרשעה, נדרש איזון שיקולים המעמיד את האינטרס הציבורי אל מול נסיבותיו האינדיווידואליות של הנאשם. בראיה כוללת נשקל... הצורך במיצוי של ההליך הפלילי בדרך של הרשעת העבריין כדי להשיג בכך בין היתר, את גורם ההרתעה והאכיפה השוויונית של החוק. שיקול ציבורי זה פועל במשנה תוקף ככל שחומרת העבירה גדולה יותר, והנזקים לפרט מביצועה - גוברים. כנגד השיקול הציבורי נשקל עניינו של הפרט - הנאשם... באשר לנאשמים בגירים, במאזן השיקולים האמור, גובר בדרך כלל השיקול הציבורי, ורק נסיבות מיוחדות, חריגות ויוצאות דופן ביותר תצדקנה סטייה מחובת מיצוי הדין בדרך הרשעת העבריין".

על חומרתה של עבירת השוד אין צורך להכביר במילים; הדברים אמורים במיוחד שעה שמדובר בשוד של מכשיר סלולארי יקר ערך שכמעט והפך, בשגרת ימינו, לחלק מבשרנו בו מאוחסן מידע כה רגיש ואישי. מעשי שוד אלה הפכו בתקופה האחרונה לתופעה שניתן להגדירה כ"מכת מדינה" כאשר חדשות לבקרים מדווחים אנו על תקיפה של קורבנות חסרי הגנה על ידי שודדים חסרי מעצורים המבקשים לשדוד את רכושם של האחר.

יפה תיאר זאת כב' השופט עמית במסגרת ע"פ 8627/14 דביר נגד מדינת ישראל מיום 14.07.15 (פסקה 7 שם), עת ציין, כי חומרה יתירה יש ליחס לעובדה, כי הרכוש הנגנב הוא טלפון סלולרי, וכך נפסק שם:

"גניבה ושוד של טלפון סלולרי אינם כגניבה ושוד של כסף או של חפץ אחר. הסמארטפון הפך זה מכבר לידידו הטוב של האדם. דומה כי לא תהא זו הפרזה לומר כי בטלפון הסלולרי טמון סיפור חייו של האדם בהאידיא, באשר אצורים בתוכו רגעים וזכרונות משמעותיים מחייו של אדם, לצד מידע ופרטים חיוניים לתפקודו היומיומי - תמונות של עצמו ושל יקיריו, כתובות ומספרי טלפון של קרובים ומכרים, יומן, פתקי תזכורות ולוח שנה, ועוד. לא כל אדם מגבה את תוכן המכשיר "בענן" ושחזור הפרטים לעיתים אינו אפשרי ולעיתים כרוך במשאבי זמן וממון.

בין אם הדבר רצוי ובין אם לאו, לא ניתן להתכחש למעמד שתפס הסמארטפון בחיי חלקים נכבדים בציבור. כאמור, הסמארטפון משמש גם כמחשב, גם כמצלמה, גם כטלפון ועוד פונקציות רבות, בגינם נתפס המכשיר בעיני רבים ל"צינור" אל העולם שבחוץ, ואף לפלטפורמה באמצעותה אנשים מנהלים מערכות יחסים חברתיות. מכאן הקשר העמוק, לעיתים עד כדי תלות, בין בעל המכשיר לסמארטפון שלו. לא ייפלא כי מחקרים עדכניים מלמדים כי חלקים ניכרים באוכלוסייה סובלים מרמות משתנות של חרדה מאובדן המגע עם הטלפון הסלולארי, מהפחד שלא להיות זמין. התופעה

מוכרת כיום כ"נומופוביה" ("No-Mobile-Phone Phobia"), וזכתה כבר לערך ב"ויקיפדיה". גם אם אין הדברים מגיעים כדי פוביה או חרדה כהגדרתם ב-DSM (ספר האבחנות הפסיכיאטריות האמריקאי), יש להכיר בכך שאובדן טלפון סלולארי, על אחת כמה וכמה גניבה של טלפון סלולארי, עשויה לגרום לקורבן תופעות של אי שקט ודחק. נוסף על אובדן הנגישות והחרדה המתלווה לכך, גניבת טלפון סלולארי מהווה גם חדירה למתחם פרטי ביותר של האדם. הסמארטפון הוא מעין כספת ניידת המכילה תמונות, לעיתים תמונות רגישות, התכתבויות אישיות ומידע פרטי, ולעיתים אף סודי, אשר מעצימים את החרדה מן הגניבה. מרבית המכשירים הסלולאריים הנמכרים כיום, הינם "מכשירים חכמים", שמהווים לרוב גם שער כניסה לשלל נכסיו הדיגיטליים של האדם - חשבון דואר אלקטרוני, חשבון פייסבוק ורשתות חברתיות נוספות, אפליקציות עם גישה לחשבון הבנק וכיוצא באלה. ההתקדמות הטכנולוגית מן העת האחרונה, אף הופכת את המכשיר הסלולארי לאמצעי תשלום המכונה "ארנק דיגיטלי", אשר מחליף בהדרגה את כרטיסי האשראי הקשיחים. גם בהנחה שהגנב הישראלי הממוצע אינו מעוניין בתוכנו של המכשיר הסלולארי, די בידיעה כי הגניבה עלולה להביא גם לסחיטה או להפצת מידע ותוכן אישי ורגיש, כדי להעצים את החרדה ואת תחושת אבדן השליטה של קורבן הגניבה."

יוצא כי, עניין לנו בעבירה חמורה עד מאוד שבתי המשפט הכריזו עליה כ"מכת מדינה" והרשעה לצידה מחייבת המציאות ואף מחייבת הטלת עונשים כבדים שיהא בהם כדי להעביר מסר חד, ברור ומרתיע כלפי פורעי חוק שלא יהא להם "משתלם" לבצע עבירות דומות. האינטרס הציבורי ואינטרס ההרתעה, אינם מותרים ספק בדבר חובת ההרשעה במקרים מעין אלה.

בבחינת נסיבותיו האישיות של הנאשם והנזק הצפוי להיגרם לנאשם כתוצאה מהרשעה, לא נעלם מעיניי שעניין לנו בנאשם צעיר, נעדר עבר פלילי המשתייך למשפחה נורמטיבית, בלי כל רקע עברייני המנסה לפלס את דרכו ולבחור לעצמו מקצוע שיסייע בידו לעתיד לבוא. עוד, לא נעלם מעיניי, כי הנאשם שיתף פעולה עם שירות המבחן, שיתף פעולה עם רשויות האכיפה ובחר להודות ובכך חסך זמן שיפוטי יקר וגם חסך את עדותה של המתלוננת.

עוד, שמתני ליבי לטענה בדבר הנזק הצפוי להיגרם לנאשם כתוצאה מהרשעתו. הנאשם צירף לאחרונה מסמכים לתיק בית המשפט שיש בהם כדי להצביע, כי הוא התחיל (עוד טרם מעורבותו בעבירה נשוא תיק זה) את התהליך של לימוד הוראת נהיגה ולדידו, הרשעתו בדין תפגע בהגשמת חלומו ותעמוד לו לרועץ. ראשית, אציין, כי לא הוכח נזק קונקרטי בהקשר זה. אף בפני שירות המבחן, לא הצליח המערער להוכיח את טענתו ומכאן, נמנע שירות המבחן מליתן המלצה חיובית ביחס לשאלת ההרשעה. שנית, חומרת העבירה עומדת לו, לנאשם, לרועץ ואינה מאפשרת הטלת ענש ללא הרשעה.

כאן המקום לציין כי, חלקו של הנאשם בביצוע העבירה כרוך בשימוש אותו עשה ברכב לצורך ביצוע פשע. לא ברור הרקע לביצוע העבירה, אך ברור הוא, כי העבירה בוצעה במחשבה צלולה והוא הכניס את עצמו במודע לאותה סיטואציה תוך תכנון מוקדם וכאמור, אף, תוך שימוש ברכב. אי הרשעה במקרה כזה תחטיא את המטרה ותפגע באינטרס הציבורי.

יפים בהקשר זה דבריו של כב' השופט ג'ובראן ברע"פ 4079/10 ג'בשה נ' מדינת ישראל: "ייתכן וכתוצאה מהרשעה זו תיפגע דרכו המקצועית של המבקש, אולם ראוי היה כי ישקול תוצאה זו בטרם מעשה..."

טרם חתימת פרק זה, מוצא אני לנכון להפנות, לדוגמה, להחלטתו של כב' השופט א. שהם ברע"פ 1/15 פנחס כצמן נ' מדינת ישראל (19.01.15); במסגרת תיק זה, אושר פסק דינו של בית משפט השלום אשר דחה בקשת הנאשם שלא להרשיעו בדין. באותו עניין, יוחסה לנאשם, רופא במקצועו, עבירה של איומים ובית המשפט על מגוון ערכאותיו מצא, כי אין מקום שלא להרשיעו בדין זאת נוכח החומרה הגלומה במעשיו של הנאשם. באותו מקרה צוין גם, כי עצם קיומה של פגיעה אפשרית בתוקף רישיונו של המבקש לעסוק ברפואה, איננה מצדיקה הימנעות מהרשעה.

כך גם, במסגרת רע"פ 1949/15 אימן תקדורי נ' מדינת ישראל (02.04.15); נוכח חומרתה של העבירה, לא מצא בית המשפט, כי המקרה נופל בגדר המקרים החריגים המצדיקים הימנעות מהרשעה. באותו עניין, יוחסה לנאשם עבירה של החזקת אגרופן שלא למטרה כשרה. בית המשפט שם ציין, כי המבקש אינו עומד בתנאים המאפשרים הימנעות מהרשעה. אכן, יתכן וכתוצאה מהרשעה תפגע דרכו המקצועית של המבקש, אולם ראוי היה כי ישקול תוצאה זו בטרם מעשה. ועוד, עצם החזקת כלי נשק קר (אגרופן), אשר שימוש הטבעי אינו למטרה כשרה, אינה מאפשרת להימנע מהרשעה.

התוצאה היא איפוא, בשים לב לסוג העבירה וחומרתה, כי אין מקום לבטל את הרשעתו של הנאשם בדין. יחד עם זאת, השיקולים לקולא, יילקחו בחשבון במידה הראויה במסגרת קביעת עונשו המתאים והראוי של הנאשם.

מכאן, לבחינת מתחם העונש ההולם

הערכים החברתיים המוגנים אשר נפגעו מביצועה של עבירה זו הינם, שלומם, ביטחונם, בריאותם, שלמות גופם וקניינם של הנפגעים, ערכים, אשר קיבלו מעמד מיוחד בחוק יסוד כבוד האדם וחירותו. לכך מצטרפת גם הפגיעה הנפשית הקשה והעיקרית בביטחונה האישי של המתלוננת אשר נפלה קורבן למעשיהם הבריוניים של הנאשמים.

נוכח חומרתה של העבירה כמבואר לעיל, נקבעו לצידה עונשים כבדים בדמות של מאסר בפועל לתקופה של מספר חודשים ועד 28 חודשים. לדוגמה, במסגרת ת"פ 36520-07-14 מדינת ישראל נ' אסמאוי (מחוזי, לוד); הוטל עונש של 16 חודשי מאסר בפועל ופיצוי בסך 3000 ₪. באותו גזר דין נקבע מתחם עונש הנע בין 8-24 חודשי מאסר. שם, הורשע הנאשם בשוד טלפון של קטינה אשר ישבה על ספסל בגן. לנאשם שם היה, עבר פלילי.

ע"פ 5942/13 **מג'ד נגד מדינת ישראל** (10.2.14)- שם נדון עניינו של מערער אשר הורשע בביצוע עבירת שוד לפי סעיף 402(א); הוא הודה בעובדות והתקיים דיון אך ורק בשאלה אם התקיים יסוד האלימות שבהגדרת עבירת השוד. על המערער (נטול עבר פלילי) הושת עונש מאסר בן 6 חודשים לריצוי בדרך של עבודות שירות, תוך שבית-המשפט המחוזי קבע עונש מתחם הולם אשר נע בין 6 - 24 חודשי מאסר.

ע"פ 5624/12 **בורובסקי נגד מדינת ישראל** (14.11.12), בו נדון עניינו של מערער אשר הורשע על-פי הודאתו בכתב-אישום מתוקן בביצוע עבירות של שוד לפי סעיף 402(א) וניסיון שוד, כאשר עסקין בארבעה אירועי שוד פלאפונים כלפי קטנים רכים בגילאים 8 - 11 שנים, תוך שימוש באלימות ממשית בשניים מן המקרים. מפסק-הדין עולה, כי המדובר במערער צעיר (יליד 1992), אשר זהו לו מאסרו הראשון, אשר עבר תהליך בקהילה טיפולית, אותו לא השלים. בית-המשפט העליון בסופו של יום לא התערב בעונש מאסר בפועל בן 27 חודשים אשר הוטל על המערער.

לעבירה כאן, קדם תכנון מסוים, כאשר שניים חברו לביצועה; אמנם לכל אחד מהשניים היה חלק שונה בביצוע העבירה. אולם, שניהם חברו יחד לאותה מטרה ועובדה כי סעיפי האישום ביחס לשניהם דומים הם. נזק רב עלול היה להיגרם כתוצאה מביצועה של העבירה כאשר לא ברור מה הביא את הנאשם לביצוע העבירה במיוחד על בסיס הרקע הנורמטיבי והמשפחה הנורמטיבית אליה הוא משתייך.

על כן, אני קובע מתחם עונש הולם לעבירה בנסיבותיה, כנע בין מספר חודשי מאסר הניתן לריצוי בדרך של עבודות שירות ועד 28 חודשי מאסר לצד עונשים נלווים.

העונש הראוי

הנאשם נעדר עבר פלילי ומאז מעורבותו בהליך זה, לא נפתחו נגדו תיקים חדשים. הנאשם הודה במיוחס לו, הביע חרטה הנשמעת כנה ואמיתית, התחבר לחומרת מעשיו ולא נשקפת ממנו סכנה באשר להישנות ביצוע עבירות דומות בעתיד.

מעורבותו של הנאשם בעבירה זו פגעה בדימויו העצמי בפני משפחתו שלא ציפתה להתנהגות מפרת חוק מצידו במיוחד על רקע הערכים עליהם חונך וגדל. לדידו, מעורבותו בהליך זה היתה אקט לא שקול וילדותי וכיום היא מבין את חומרת המעשה ומבין את הפגיעה בקורבן העבירה ואף הביע רצון לפיצויה. לדידו, ההליך המשפטי היווה עבורו גורם מרתיע וגרם לו להבין ולהתחבר לחומרת מעשיו.

פגיעה מסויימת של העונש בנאשם אינה נמנעת.

כאמור, הנאשם האחר המעורב בתיק נשוא ענייננו, נידון לעונש של מאסר בפועל לתקופה של 6 חודשים אשר הומרו לעבודות שירות; זאת לצד עונשים נוספים. המאשימה כאן עותרת להשית על הנאשם כאן עונשים דומים, בין היתר בשל

השיקול של אחידות הענישה.

עקרון אחידות הענישה מנחה את בית המשפט לגזור עונשים דומים על נאשמים שהורשעו בביצוע אותן עבירות, בנסיבות דומות. (ע"פ 7006/14 תורג'מן נ' מדינת ישראל (23.03.15)). כאשר עסקין בנאשמים שהורשעו באותה פרשה, על בית המשפט ליתן את הדעת ליחס בין חלקם של הנאשמים באירוע הפלילי ובהתאם לכך, לגזור את עונשו של כל אחד מהם. יפים לעניין זה דברים שצוינו בע"פ 8204/14 מחמד זלום נ' מדינת ישראל (15.04.15):

"עקרון אחידות הענישה הוא יסוד במשפט הפלילי אשר נועד להבטיח שוויון בפני החוק ולמנוע שרירות בענישה... עקרון זה מקבל משנה חשיבות כאשר מדובר בנאשמים שונים המורשעים בגדרה של אותה פרשה. במצב דברים זה מצדד עקרון אחידות הענישה בהטלת עונשים דומים על מי שביצעו מעשים דומים וכן בשמירה על יחס של שקילות בין מבצעייהם של מעשים הנבדלים זה מזה במניינם, חומרתם או בנסיבותיו האישיות של המבצע".

ולענייננו; אכן, גם לאחר תיקון כתב האישום, אותן עבירות יוחסו לשני הנאשמים. אולם, ניכר, השוני שקיים באשר לחלקו של כל אחד משני הנאשמים. שניהם נטלו חלק בביצוע העבירות במשותף וקשרו קשר להוצאתן אל הפועל. אמנם הנאשם כאן לא נטל, פיזית, את מכשיר הטלפון מידי המתלוננת. אולם, הוא היה שותף מלא במגוון חוליות האירוע כולו. חומרת העבירה אינה פוחתת מעצם העובדה כי אקט הגניבה (הפיזי הממשי) בפועל לא בוצע על ידו. סופו של דבר, ניתן לומר כי חלקו של הנאשם האחר שונה במקצת מחלקו של הנאשם כאן, וזאת כפי שעולה מהתיאור העובדתי שקיים בפרק א' לכתב האישום המתוקן.

לאור כל האמור לעיל, אני מטיל על הנאשם את העונשים הבאים:

1. אני גוזר על הנאשם מאסר בפועל לתקופה של ארבעה חודשים אשר ירוצה בעבודות שירות בהתאם לחוות הדעת שהוגשה מאת הממונה על עבודות השירות.

עבודות השירות יבוצעו בבית אבות נוף העמק בנצרת עילית החל מיום 01.08.16, בימים ובשעות אשר צוינו בחוות הדעת.

הנאשם יתייצב בפני המפקח על עבודות השירות לצורך קליטה והצבה בתאריך תחילת העבודה 01.08.16, במשרדי הממונה על עבודות שירות ביחידת עבודות שירות, מפקדת מחוז צפון, בטבריה.

הוסבר לנאשם, כי במידה ולא יתייצב לתחילת ריצוי עבודות השירות או במידה ולא יעמוד בתנאי הפיקוח וביקורת

הפתע הדבר יביא להפסקה מנהלית של עבודות השירות וריצוי העונש במאסר של ממש.

2. מאסר למשך 9 חודשים ואולם הנאשם לא יישא בעונש זה אלא אם יעבור בתוך שנתיים מהיום על עבירת אלימות מסוג פשע (כנגד אדם או נגד רכוש) ו/או עבירה של קשירת קשר לביצוע פשע, ויורשע בה בתקופת התנאי או אחריה.
3. מאסר למשך 6 חודשים ואולם הנאשם לא יישא בעונש זה אלא אם יעבור במשך שנתיים מהיום כל עבירת אלימות מסוג עוון (כנגד אדם או נגד רכוש), ויורשע בה בתקופת התנאי או אחריה.
4. פיצוי למתלוננת בסך של 2,000 ₪. סכום הפיצוי יועבר מהפיקדון אשר הופקד על ידי הנאשם לזכותה של המתלוננת על פי פרטים שימסרו על ידי המאשימה. יתרת הפיקדון תוחזר לנאשם במישרין.

הודע על זכות ערעור לבית המשפט העליון בתוך 45 יום מהיום.

ניתנה היום, כ' סיוון תשע"ו, 26 יוני 2016, בהעדר הצדדים.